

Ervaringen met **politiek**

Miette Pernot

Mijn ervaringen met politiek dateren al van de jaren zeventig: bij jongeren, bij vrouwen, op de partij zelf, op kabinetten. En heel die tijd ook mét link naar het ACW, professioneel of in de marge. Terugblikken op dat stuk mensenleven met zijn 1001 vergaderingen was best een tof gebeuren.

Dit bij wijze van inleiding.
Wat de relevantie is voor de beweging van de structurele band, dáárover moet het gaan.
Drie concrete beschouwingen.

VERHAAL VAN MENSEN

Dat politieke mandatarissen aanwezig kunnen zijn op vergaderingen van de beweging is een pluspunt voor hen en voor de deelnemers. Omdat zij wederzijds aanspreekbaar zijn; omdat zij (enig) vertrouwen hebben in elkaar; omdat er een luisterbereidheid is, wederzijds omdat ze de discussie kunnen aangaan, heel ongedwongen; omdat ze samen een pint pakken; omdat ze aan elkaar iets hebben.

Dit kan romantisch klinken, maar voel even het verschil met een vergadering die de overheid organiseert, zoals inspraak voor het ruimtelijk structuurplan. De wijkvergadering met de schepen die komt afgezakt. Het is er anoniem, de politicus overbabbelt de gewone man of vrouw Hartslag en vertrouwen zijn totaal anders, als die er al zijn.

De onderliggende idee dat mandataris en bewegingsmensen elkaar nodig hebben en op elkaar kunnen rekenen, is op gemeentelijk vlak vrij reëel. Op hogere echelons ligt dat anders. Toch stel ik vast dat in ACW-werkgroepen of op een Vlaamse Sociale Week de politici aanwezig zijn. Deels uit welbegrepen eigenbelang. Ze moeten tenslotte om de vier

of vijf jaar verkozen worden. De meeste leidinggevenden in de beweging zitten - wat dat betreft - op rozen.

Deels ook uit aanhorigheid: weten wat er gezegd en gedacht wordt, wat de prioriteiten zijn, wie er de macht heeft, wat de (interne) gevoeligheden zijn. Daar hebben politici een boodschap aan om hun werk te doen.

Het samen vergaderen en aan tafel zitten, heeft nog een ander voordeel: op indirecte wijze is het ook een uitnodiging tot politiek engagement voor bewegingsmensen. Woorden wekken, maar voorbeelden trekken of anders gezegd: wie politici ziet en hoort, kan zich daardoor aangesproken voelen om zelf politiek bedrijvig te worden. Ook dat heeft een waarde op lange termijn. Of gaan we de toer op dat 'rijk en geleerd' de voorwaarden zijn voor een politiek mandaat? Dan staat het er voor de beweging niet goed voor.

VERWACHTINGSPATROON

In de relatie beweging-politici leeft een win-win verwachting. En daar wringt het schoentje (soms).

Vanuit de beweging wordt - terecht - verwacht dat politici de beleidslijnen ook omzet-

Miette Pernot is sinds kort algemeen directeur van KAV. Voordien was ze ACW-secretaris van het verbond Antwerpen.

ten in politieke verwezenlijkingen. Vanwege de politici wordt - terecht - verwacht dat de beweging minstens begrijpt dat niet alle beleidslijnen 'kunnen' gerealiseerd worden. Omdat de ACW-groep slechts een deel uitmaakt van de partij, en de partij slechts een deel is van de totale politieke macht. Realistische inschattingen zijn aan weerszijden niet makkelijk en geven aanleiding tot wijvingen.

We weten het wel: niet alle ACW-politici zijn heel bedrijvig in de ACW-richting. Het is zoals in de kerk of in organisaties ze zijn er in soorten, van uitmuntend tot (on)voldoende. Ook de omgekeerde redenering hoorden we vaak: een ACW-politicus heeft een beleidsdossier dat past in de ACW-filosofie, maar de beweging lijkt niet bijster geïnteresseerd, maakt er niet echt een strijdpunt van, de *return* is zwak.

RESULTATEN, RESULTATEN, RESULTATEN

Dat is het enige dat telt en meteen zitten we op het tveesparenstramien.

- Aan de ene kant 'het dossier': er moet gehandeld worden, op de korte termijn nog wel, en dus is het alle hens aan dek geroepen. Elke politieke machthebber - en in praktijk gaat het dan voornamelijk over het uitvoerende niveau - moet aangesproken, uitgelegd en 'belobbied' worden. Hier speelt kleur noch partij omdat de resultaatsgerichtheid primeert. Een legitieme piste.
- Aan de andere kant de voorkeursrelatie, de structurele band, het vertrouwen en de verwachting wederzijds. We hadden het er al over. Rest toch de vraag of die niet resultaatsgericht moet zijn. Uiteraard, waarover

hebben we het anders? Lukt dat voldoende? Soms wel, soms niet. Dus toch maar beter een eigen partij? Wat de politieke visie betreft ja, wat het resultaat betreft nee. Zo eenvoudig is dat. Omdat de beweging, als ze een eigen politieke partij zou zijn, een te geringe politieke machtsfactor is om resultaten neer te zetten. Ook omdat de beweging intern niet voor alles en voor de volle honderd procent op één lijn staat.

Op de keper beschouwd is er maar één partij die mij onvoorwaardelijk kan bekoren: dege-

ne die ik zelf opricht en waar niemand kan bij aansluiten zodat ik altijd en overal het grote gelijk aan mijn kant heb. Over realisaties of beleid moet dan zedig gezweven worden. Of moet de beweging de MOC-toer op? Geen structurele band, geen groepsvorming, wel indivi-

duële vertrouwenspersonen in de politiek. Vanuit de beweging bekeken een verdedigbare piste, maar de politiek werkt zo niet. Het is nu eenmaal een gegeven dat politici behoren tot een fractie, tot een partij, tot meerderheid of oppositie.

Politici kunnen bijgevolg niet per dossier (wissel)meerderheden gaan zoeken. Niets laat vermoeden of wijst uit dat de resultaten voor de beweging erop zullen vooruitgaan.

Een laatste beschouwing betreft de achterban: die heeft de structurele band en navent stemgedrag in ruime mate verlaten.

Ook ten gunste van het Vlaams Blok.

Deze vaststelling is niet nieuwen hoeft in die zin geen bijzondere commentaar, behalve deze ene: haken mensen af van de politiek? Dat zou pas echt een alarmsignaal zijn dat de beweging op haar grondvesten moet doen beven.

Miette Pernot

Toch maar beter een eigen partij? Wat de politieke visie betreft ja, wat het resultaat betreft nee.

”